

kerteket képzelt oda, lógó loncokat, futó repkényt, függeszkedő gyümölcsöket. Az egyik oszlopban valaki fényes szeget hagyott; tompa, négyyszögletű feje árván görbült fölfelé, nem húzta súly, nem akasztottak oda semmit.

A kútnál bort ittak. A fazekas megtanulta kortyolni a bort. Hosszasan ízlelte, nyelvvel forgatta és szorította szájpaddlásához, csak azután nyelte le, lassan, óvatosan. Noé elégedett volt. Egész napokat töltöttek így együtt. Ő tudta, hogy a fazekas nem beszélhet, ezért ő sem szólt. S ha történetesen záporosó hullámozott végig a vidéken, elverve a port, megkeményítve az olvadt szurkot, együtt húzódtak be a sátorba Noémi és a többiek mellé, és ő a szemével nyugtatta meg, hogy ez még nem az.

Csak hálni járt haza, műhelyében többé egyetlen korsó sem készült. A fiúk oda voltak az állatokkal, különben is azt tartották, hogy apjuk megháborodott, hiszen a szavakat is elfeledte, beszélni sem tud. A lányát kísérette, oda s vissza, más egyébbel nem is törődött. Hogy ő lent fog maradni, azt tudta. Aminthogy azt is, hogy Gestina Jáfettel megy. Fölszáll, elrepül.

És ha erre gondolt, mint legutóbb is a kútnál, akkor olyasmit érzett, amit egyébként sem tudott volna elmondani, szóvá tenni, mert az olyan volt, ahhoz tudná hasonlítani, mint mikor valami igazán nagyot, komolyat, kivételeset alkotott fazekaskorongján: öröm, gőg és megnyugvás volt csöndjében.

Hallgatott.

Álló dél volt. Az ég tetején mintha a nap is megállt volna egy hosszú percre.

És ő kevés kis borral a szájában könnyen hallgatott.

Tóth Krisztina

VISSZABESZÉD

Én, aki lassan járok,
és hamuzok a szürke vízbe,
fogalmam sincs, hogy mit kívánnék,
tényleg legyen-e teljesítve,
ami tört lett: egészen, másként
kéne-e még? Ha lenne íve?

Hiábavaló visszabeszéd, de mégis:
számon tartom, ez a sohase íze.
Mindig tudom, hogy sem-sem vagy is-is van,
mert szem elől az ember ne veszítse,
ha tényleg összetörte. Ha egészen
nem híve már, még úgy se. Így se.

TÉLFILM

Szeszélyes film, sé, erdőt vetít mögéd,
tálunk, tálunk, homályos léptek alja,
hátrálunk, bejövünk, felröppen és hadarva
visszahull ránk a lomb, a rozsdafoltos ég,
tálunk megint hová, sűrűsödő ködét
sodorja sé, sé, szövögeti, lerakja
elénk, belénk a fagy, avar hullik avarra,
és lent egymásba húl, és téli közönyét
a sé fel biztosan ta nem kavarja,
most hogyha mondanék, egyetlen szót lehetne,
a hosszú ösvény vége hogyha fagyba
fordulna, mint a filmen ők: sietve
lehull a hó, elmennek jobbra, balra,
ha volna szó, a séta arra menne –

Lázár Júlia

SZONETT

fejet hajtunk-e majd egymás előtt,
ha süppedünk, mert behavaz a szél?
karomkezünk a másik húsát tépi
vagy ereszkedünk csöndesedő lázzal?

játék mackó a régi hintaszékben,
gyertya, egy Rembrandt, könyvek, ceruzák.
iszonyú zajjal vagy halálos csöndben
roppan-e be a házunk teteje?

és odalent majd aszfodélosz-ágyban
megkövülten meddig pihenünk?
mi olyan édes az édes elmúlásban,

mi szippant magába? hol lesz helyünk?
adnék még. ez a zúgás még erő,
még fölemel, még magasba emel.